

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Δ'.
ΑΡΙΘ. 45.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1871.

Τιμὴ ἔτησία, λ. 50
» ἑκάστ. φύλ. » 5

Ἐνδύθητε λοιπὸν, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἄγιοι καὶ ἡγαπημένοι, σπλάγχνα οἰκτιρῶν, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν· ὑποφέροντες ἀλλήλους, καὶ συγχωροῦντες εἰς ἀλλήλους, εἰάν τις ἔχη παραπνοὴν κατὰ τινος, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς συνεχώρησεν εἰς ἡμᾶς, οὕτω καὶ οἱ. Καὶ ἐν πάσι τοῦτοις, ἐνδύθητε τὴν ἀγάπην, ἥτις εἶναι ὁ σύνδεσμος τῆς τελειότητος. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἅς βασιλεύει ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, εἰς τὴν ἰσοίαν καὶ προσεκληθῆτε εἰς ἓν σῶμα· καὶ γίνεσθε ἐγγνώμονες.»

(Κολοσ. γ'. 12—15.)

Μ Γ Θ Ο Σ.

Ἡ Ἀρετὴ ἐκ θεῶν τὴν καταγωγὴν ἔχουσα, εἶχε θυγατέρα τὴν Εὐδαιμονίαν, καὶ ταύτης θυγάτηρ ἦτο ἡ Ἥδονή. Ἡ οἰκογένεια δ' αὕτη κατέκει ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἡ Κακία καταγομένη ἐκ τῶν Ἐρινύων, εἶχε θυγατέρα τὴν Ἀθλιότητα, καὶ ταύτης υἱὸς ἦτον ὁ Πόνος. Ἡ οἰκογένεια αὕτη κατέκει ἐν τῷ ἄδη. Ὁ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων οἰκογενειῶν τόπος ἦτον ἡ γῆ, κατοικουμένη ὑπὸ πλασματικῶν μεσαίου εἶδους, οὔτε δηλαδὴ τοσοῦτων ἀγαθῶν, ὡς ἡ πρώτη, οὔτε τοσοῦτων κακῶν, ὡς ἡ ἄλλη, ἀλλὰ συμμετεχόντων ἐκ τῶν καλῶν καὶ κακῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀντιθέτων τούτων οἰκογενειῶν. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὸ δευτερευόν ἄμα τοῦ Διὸς, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ κοινῶς λεγόμενος ἄνθρωπος, ὅτε μὲν ἦτο τόσο ἀγαθός, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι δυστυχής, ὅτε δὲ τόσο κακός, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι εὐτυχής, καὶ θέλων νὰ διακρίνῃ τοὺς καλοὺς ἐκ τῶν κακῶν, διέταξε τοὺς δύο νεωτέρους ἐκ τῶν προαναφερθεισῶν οἰκογενειῶν, τὴν Ἥδονην, δηλαδὴ, θυγατέρα τῆς Εὐδαιμονίας, καὶ τὸν Πόνον, τὸν υἱὸν τῆς

Ἀθλιότητος, νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν μεταξὺ αὐτῶν κείμενον τόπον, (τὴν γῆν), ὑποσχόμενοι νὰ τὸν διαμοίραση μεταξὺ των, ἂν ἠδύνατο νὰ συμφωνήσωσιν νὰ διαμερισθῶσι τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἡ Ἥδονή καὶ ὁ Πόνος ἐλθόντες εἰς τὸν νέον τόπον τῆς διαμοίρασης, ἀμέσως συνεφώνησαν, ἡ μὲν Ἥδονή νὰ λάβῃ εἰς ἑαυτὴν τοὺς ἀγαθοὺς, ὁ δὲ Πόνος τοὺς κακοὺς. Ἐξετάζοντες ὅμως εἰς ποῖον ἀνήκεν ἕκαστον ἄτομον, εἶδον ὅτι ἀμφοτέρωθεν εἶχον δικαίωμα ἐπὶ τῶν, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς τοσοῦτον κακός, ὥστε νὰ μὴ εἶχε καὶ καλόν τι, ἢ τοῦναντίον τόσο κακός, ὥστε νὰ μὴ ἔχη καὶ τι καλόν· εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὅμως ὁ Πόνος ὑπερεῖχε. Βλέποντες δ' ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἠθελον ἔχει πάντοτε ἀτελευτήτους ἔριδας, ἂν δὲν εὗρισκον διόρθωσιν τινα, ἀπεφάσιζαν νὰ συνέλθωσιν εἰς γάμον, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Ἥδονή καὶ ὁ Πόνος οὕτως στερεῶς συνδεδεμένοι νὰ κάμνωσιν ἅμοῦ τὰς ἐπισκέψεις των, ἢ, ἂν τοῦτο δύσκολον, νὰ μὴ ἀπέχωσι τοσοῦτον μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐκτοτε λοιπὸν ὁ Πόνος εἰσερχόμενος εἰς καρδίαν τινα, ἀμέσως ἀκολουθεῖται παρὰ τῆς Ἥδονης, εἰσερχομένης δὲ ταύτης, ἀφεύκτως καὶ ὁ Πόνος δὲν εἶναι μακρὰν.

Καὶ τοι δ' ὁ γάμος οὗτος ἦτον ἀρροδιώτατος καὶ διὰ τοὺς δύο, ὁ σκοπὸς ὅμως τοῦ Διὸς, ὅστις ἐπεμψεν αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν ἐξεπληρώθη. Διὸ καὶ πρὸς διόρθωσιν τούτου ἀπεφασίσθη δι' ἐτέρου ἄρθρου, ἐπικυρωθέντος ὑπὸ τῶν δύο οἰκογενειῶν, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον ἑκάστου ἀνθρώπου, ἂν ἐφαίνετό τις ὅτι εἶχεν ὠρισμένα μέτρα κακίας, ὥφειλε νὰ σέλληται εἰς τοὺς καταχθονίους τόπους δι' ἰδιαιτέρου διαβατηρίου ὑπὸ τοῦ Πόνου, ἵνα συγκατοικῇ ἐκεῖ μετὰ τῆς Ἀθλιότητος, τῆς Κακίας καὶ τῶν Ἐρινύων. Ἄν δ' ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶχε προσδιωρισμένα μέτρα ἀγαθοῦ, νὰ σέλληται εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ διαβατηρίου ἐκ τῆς

Ἴδοντες, ἕνα συγκατοικῆ μετὰ τῆς Εὐδαιμονίας, τῆς Ἀρετῆς καὶ τῶν θεῶν. »

(Εκ τοῦ Ἀστέροσ τῆς Ἀνατολῆς, ἀριθ. 703.)

Ο ΣΑΚΚΟΣ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ.

Ταξιδιώτης τις ἔχασε τὸν δρόμον του καὶ περιπλανήθη εἰς τὴν ἐρημίαν. Κατακουρασμένος δὲ καὶ σχεδὸν ἀποθνήσκων τῆς πείνης ἔφθασεν εἰς ἕνα τόπον ὅπου ἦσαν φοίνικες· ὑπὸ τὴν σκιάν ἑνὸς τούτων ἐκάθησεν ὅπως ἀναπαυθῆ καὶ πρὸς μεγάλην του χαρὰν μόλις καθήσας ἀνεκάλυψε πηγὴν διαυγεστάτου ὕδατος ἐκεῖ πλησίον κειμένην καὶ ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν ὅπως σβύσῃ τὴν δίψαν του.

Ἐλθὼν πλησίον παρετήρησε σακκούλιον τι κείμενον ἐπὶ τῆς χλόης· ὅπως δὲ συμβαίνει συνήθως εἰς πεινασμένους ἢ φαντασία μετεσχημάτισε αὐτὸ εἰς δυσάκιον πλήρες εἶδους τινὸς ὑσπρίων, τὰ ὅποια οἱ ὀδοιπόροι μεταχειρίζονται κατὰ τὰς διὰ τῆς ἐρήμου ὀδοιπορίας των.

Λαθὼν ὅμως αὐτὸ ἀνά χειρας καὶ ἀνοίξας εὗρεν

ἀντὶ ὑσπρίων μαργαρίτας. Μαργαρίται, ἐξερῶνθησ, καὶ ἀπὸ τοὺς πολυτιμοτάτους· ἀλλὰ τί ὠφελοῦν εἰς ἄνθρωπον ἀποθνήσκοντα τῆς πείνης, ὡς ἐμεῖ; μήπως ἢ λαμπρότης καὶ ἡ ἀξία των δύνανται νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν πείνάν μου; Ἄχρηστος θησαυρός! καὶ ἔκριψεν αὐτὸν κατὰ γῆς δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ νὰ τῷ ἐξαποστείλῃ ταχεῖαν βοήθειαν. Μόλις δ' εἶχε τελειώσῃ τὴν δέησίν του καὶ ἰδοὺ Μαυριτανὸς τις ἐφάνη ἐπὶ καμήλου δραμαίως διευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν — ἦτο ὁ κύριος τῶν μαργαριτῶν, ὅστις εὐσπλαγχισθεὶς τὸν ταλαίπωρον ὀδοιπόρον, ὄχι μόνον τροφήν τῷ ἐχορήγησεν, ἀλλὰ καὶ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς καμήλου του τὸν ἐπήρε.

« Ἰδοὺ! εἶπεν ὁ Μαυριτανὸς καθ' ὁδόν, — πόσον θαυμασταὶ εἶναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Ὑψίστου εἰς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου. Τὴν ἀπόλειαν τῶν μαργαριτῶν μου ἐθεώρησα ὡς μέγιστον δυστύχημα, ἀλλ' ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη τὸ μέσον τοῦτο, ὅπως με ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιστρέψω ὀπίσω εἰς τὸ μέρος τοῦτο, διὰ νὰ σώσω μίαν ζωὴν. »

— Δύο ποταμοὶ εἰς τὸν κόσμον ἐζάλισαν τοὺς σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὁ Νεῖλος καὶ ὁ Νίγηρος — τοῦ πρώτου τὰς πηγὰς ἀνεῦρεν ὁ λοχαγὸς Σπήκ — τοῦ δευτέρου ὁ Μουγκο-Πάρκ· ὁ τελευταῖος οὗτος ἐγεννήθη ἐν Σκωτίᾳ, ἐξεπαιδεύθη καλῶς καὶ ἡλικιωθεὶς μετέβη ἐπὶ πλοίου εἰς Ἰνδίας

ΜΟΥΓΚΟ ΠΑΡΚ ΚΑΙ Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΝΙΓΗΡΟΣ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέπλευσε τὸ 1793 καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Κολομβίαν, ἀφ' ὅπου ἔμελλε νὰ ταξιδεύσῃ τρεῖς περίπου χιλιάδας μιλίων διὰ νὰ εὗρῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὕδρον του.

Ἐξεκίνησε δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μακροῦ τούτου ταξιδίου μόνος καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του μετὰ πολλοῦ κόπου, στερήσεων καὶ κινδύνων πολλὰς κρατηθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐντοπιῶν, ἐνίοτε ἀνυπόδητος, ἀβουνηγ καὶ πεινασμένος, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸν ποταμὸν Νίγηρα, τὸν βρόντα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς

ἀνατολάς. Τὸ πρῶτον του ἔργον ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ ἦτο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κυβερνήτην τοῦ Σόμπαντος καὶ κατόπιν νὰ ἀνεῦρῃ τὰς πηγὰς, αἵτινες ἀπέειχον περὶ τὰ 1000 ἔτι μίλια, τὰ ὅποια διήλθεν ἐπιτυχῶς ἀνεῦρε τὰς πηγὰς καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τριετῆ ἀπουσίαν, ὅπου ἀπῆλαυσε μεγάλων τιμῶν καὶ ἡ περιήγησις του δημοσιευθεῖσα ἔκαμε μέγαν κρότον. Μετ' ὀλίγον ἀπεστῆλθη ἐκ νέου πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ μετὰ 30 συνοδοιπόρων ἑλοικῶν ὅποιον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀπέθανον ἢ ἐφρονεύ-

ὄς χειρουργός.

Τὸ ταξίδιον τούτο ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν τοιαύτην ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ περιηγεῖσθαι, ὥστε κατὰ τὴν ἐπάνοδόν τρεῖς Σκωτίαν συνεστράφη μετὰ τὴν βασιλικὴν ἀρχαιολογικὴν ἐταιρίαν νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ προσπαθῆσῃ νὰ ἀνεῦρῃ τὰς πηγὰς τοῦ Νίγηρος ἀρχόμενος ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἡτάνάπαλιν.